

Thú Đi Câu

Con người ta, mỗi người một sở thích khác nhau ít khi giống nhau. Tôi và chồng tôi cũng thế, tôi thích hoa lan, còn chồng tôi lại thích hay phải nói là nghiện đi câu mới đúng. Những ngày cuối tuần, hỏi anh dự tính làm gì? Mười lần như một anh đáp: đi câu. Họa chăng mới có vài lần cùng tôi đi xem triển lãm hoa lan hay trưng bày cây cảnh.

Trước khi lấy nhau, tuy không hứng thú gì với cái việc ngồi chờ cá đớp mồi, nhưng tôi vẫn thường theo anh đi câu. Có thể nói là gần như tất cả các hồ ở khắp vùng Đông, Tây, Nam, Bắc của San Diego: từ Lake Hodges, Lake Henshaw, Lake Cuyamaca, El Capitan Reservoir, cho đến Otay Reservoir đều có dấu chân của chúng tôi. Thứ cá mà anh thích nhất đó là cá crappie, ít xương, thịt ngọt, không có bán ngoài chợ, nếu hấp hành gừng hay chiên vàng thì thực là tuyệt hảo.

Khi anh chăm chú theo dõi chiếc phao hay chiếc đầu, chiếc cần câu rung động, còn tôi say sưa ngắm nhìn nét mặt vui mừng rạng rỡ của anh, từ lúc anh cuộn giây câu cho tới lúc cầm con cá giẫy giụa trong tay. Thực thà mà nói, anh câu cá, còn tôi, tôi chỉ muốn câu anh chàng ngư phủ đó thôi.

Anh hơn tôi mấy tuổi lại là một nhà sĩ sắp ra trường, cho nên anh là một cái đích sáng ngời cho đám con gái chúng tôi đeo đuổi. Mấy người kia, kẻ thì học thức cao sang, người thì giàu có hay trẻ đẹp mơn mớn, còn tôi chỉ là một cô giáo quen đã vào cái tuổi sắp sửa bước tới đỉnh đời:

“Trai 30 tuổi đang xoan, gái 30 tuổi đã toan về già.”

Nhưng tôi đã đánh bại họ nhờ ở một vài thứ tạm gọi là mảnh khỏe vật mà ai ai cũng biết. Đó là chinh phục trái tim đàn ông qua ngả dạ dày:

“The best way to a man's heart is through his stomach.”

Câu nói này thực là chí lý, Đông-Tây tuy hai bên ở xa nhau cả nửa vòng trái đất nhưng đã gặp nhau ở điểm này. Xưa kia mẹ tôi đã từng dùng cách này đánh bại biết bao nhiêu địch thủ khi ba tôi là một Trung úy không quân, đàn ngọt hát hay. Mẹ tôi nấu ăn thì mấy cô gái cả ngày chỉ biết son phấn làm sao địch nổi. Sáng thì Paté, Jambon, trưa nếu không phở cũng bò kho, còn tối đến nào gà xé phay, lươn om xả ớt hay dê xào lăn... Những món này chỉ mới đưa vào miệng, chưa xuống đến bao tử đã thấy cảm khoái đạt dào thì khuôn mặt mỉ mỉ hay đáng điệu ông ọ nhưng bết núc lạnh tanh chỉ có cơm hàng, cháo chợ làm sao bì kịp.

Bình pháp của Tôn Tử có dạy “Tri kỷ, tri bỉ bách chiến bách thắng” tức là, “Biết mình, biết người trăm trận, trăm thắng.” Sau khi dò thám, tôi biết anh thích đi câu, ưa thích sống với thiên nhiên sống cùng cỏ cây, sông nước, thích mấy món ăn mẹ nấu ở nhà.

Tôi biết mình gần già, lại còn không đẹp cho nên ngoài chuyện theo chàng đi câu, khi về lại chịu khó xắn tay áo đánh vẩy mấy con cá bass hay cạo nhớt, mổ ruột mấy con cá catfish tanh ngòm nhiều khi muốn lộn mửa, nhưng vẫn tươi cười và học hỏi mẹ anh cách hấp hành gừng, kho cho như xương hay chiên sốt chua ngọt là những món ăn khoái khẩu của anh thì dù cho phải dậy sớm hay vào bếp để chiếm được lòng chàng thì có xá gì? Nhờ vào đó tôi lại chiếm được lòng mẹ chàng dễ dàng vì bà mẹ nào chẳng muốn kén con dâu biết nấu nướng, biết chiều chuộng con mình? Hơn nữa:

“Yêu nhau mấy núi cũng chèo, mấy sông cũng lội, vạn đèo em cũng vượt qua...”

Mấy người kia làm sao có thể được lòng chàng khi phải dậy vào lúc 4-5 giờ sáng theo chàng đi câu? Mấy cô tiểu thư yêu điệu suốt ngày gương lược, son phấn làm sao có thể hy sinh tấm thân ngà ngọc phơi gió, phơi nắng cho nám má hồng.

Còn tôi phần vì yêu, vì quyết chinh phục cho nên chẳng nề hà thức giấc vào 2-3 giờ sáng để khi nấu xôi gà, khi com nắm thịt kho tôm rang, chắc chắn đánh bại mấy gói chip hay chiếc bánh mì kẹp thịt mua từ hôm trước dai như chảo rách. Hơn nữa ai ai cũng muốn có người chia sẻ với mình những nỗi vui buồn, hợp nhau về cách sống, làm sao có thể hòa hợp với cảnh ồn ào náo nhiệt của những buổi dạ tiệc phô trương quần áo và trang sức.

Do đó lễ cưới của chúng tôi đã được cử hành sau khi chàng ra trường và kiếm được việc làm gần nhà. Những ngày nghỉ tôi vẫn cùng chàng khi ra biển khơi, khi bên hồ vắng và tôi thực sự cảm nhận thấy vui thú cùng với thiên nhiên, trời trăng, mây nước, hít thở không khí trong lành trong sương sớm, hưởng làn gió mát khi buổi chiều tà...

Từ đó, thỉnh thoảng chàng cũng theo tôi đi thăm hoa lan và cây cảnh. Chàng mua cho tôi khi thì chậu Hồ Điệp và nhất là những chậu Cát lan hoa to và đẹp lại ngát hương thơm, thực là: *"Nhất bồn tại thất, mãn ốc giai hương,"* tức một chậu

trong nhà, hương thơm tỏa ra khắp phòng. Một hôm mẹ chàng tới chơi để xem chơi cô con dâu mới trông nom nhà cửa ra sao. Khi thấy chậu lan màu sắc lạ kỳ tỏa hương thơm ngọt bà hết sức ngạc nhiên và tỏ vẻ thích thú, tôi vội nói thêm:

"Chúng con mua cây lan này biểu mẹ nhưng chưa kịp mang sang..."

Thế là tôi lại thêm một đồng minh nặng ký, từ đó tôi có thể dẫn dắt bà mẹ chồng đi mua lan, một niềm đam mê từ 3 đời truyền lại từ ông nội cho đến cha tôi. Khi thấy bà mẹ và vợ thích thú hoa lan, chồng tôi cũng lập cho tôi một giàn lan nhỏ và vào trang Web tìm hiểu. Khi tôi có đưa con trai đầu lòng, địa vị trong nhà của tôi bỗng tăng cao thêm một nấc. Mẹ chồng không cho tôi đi câu, vì sợ tôi mang theo đứa nhỏ ra ngoài nắng gió.

Từ đó chồng tôi cũng muốn ở nhà nung niu đưa con cháu khính để thương, nên cũng bớt đi câu và tôi thỉnh thoảng lại có thêm cây lan Úc, hay cây Mỹ dung dạ hương để cảm ơn tôi, người đã tặng cho chàng một bảo vật.

Khi con tôi được 5-6 tuổi, tôi cùng bà mẹ chồng theo chàng đi câu. Trong khi chàng thả mồi chờ cá, bà cháu tôi ngồi dưới bóng mát đọc những chuyện mê lan trên trang Web.

Tôi tự hỏi nếu tôi không chịu khó theo chàng đi câu, cô gái già như tôi bây giờ làm gì có con cá lớn, cá bé ngon lành như vậy.

Thùy Linh
San Diego